

[K. Helveg Petersen.]

ting ind i institutionernes arbejde hurtigere, end der opstår behov derfor. Det er et udmærket standpunkt, men det har jo altså ikke været muligt at fastholde dette standpunkt. Der er jo sket det, at regeringslederne ved adskillige lejligheder har indtaget en anden holdning. Der foreligger både fra topmødet i Paris 1972 og fra topmødet i København i december 1973 jo udtalelser, hvor man meget stærkt går ind for, at man fremskynder arbejdet for at komme med forslag om den europæiske union. Det er interessant at lægge mærke til, at man i erklæringen fra Paris udtrykkeligt siger, at det er Fællesskabets institutioner, der skal foretage udarbejdelsen, og hermed tænker man ikke på Rådet alene, man tænker ikke på Kommissionen alene eller Parlamentet alene, man tænker på dem alle sammen. I erklæringen fra december 1973 siger man meget drastisk, at Rådets formandskab ufortøvet bør gå i gang med at definere den europæiske union.

Det, jeg gerne vil understrege, er, at tiden nu meget er inde til, at disse henstillinger bliver fulgt op, sådan at vi virkelig får mulighed for at få en sammenhængende debat om, hvad unionen kan tænkes at skulle omfatte, og en sådan diskussion har vi ikke haft endnu. Hvad vi derimod oplever og oplever ret ofte i Parlamentet, er, at man tager enkelte spørgsmål op, som hører hjemme i hele problemsættet: den europæiske union; jeg tænker her først og fremmest på forsvars- og sikkerhedsproblemet. Det er da uden videre klart, at der ikke er nogen som helst mulighed for, at man kan løse forsvarsspørgsmålet, uden at det ses i sammenhæng med, hvad det er, man vil lægge ind i begrebet den europæiske union.

Så vil jeg også sige, at når man skal til at udarbejde dette forslag — og det bliver nu formandskabets, det bliver Parlamentets og Kommissionens sag — så må man ikke blot komme med ét forslag fra hver af dem, men komme med alternativer. Det må lægges frem for parlamenterne og for befolkningerne, hvilke muligheder der er at vælge imellem, og man må beskrive de alternativer, der er, fordi man kan jo opbygge en europæisk union på mange måder; man kan fylde lidt eller meget i karret for det, som man vil have en fælles regering om.

Det er denne målsætningsdebat, vi trænger til, og der er lidt frustrerende i at sidde i Parlamentet og være med til debatter om sådanne brudstykker af hele mønsteret.

Så vil jeg også sige, at får vi et sådant grundlag for en debat i de europæiske institutioner, så får vi også grundlag for målsætningsdebatter rundt om i de nationale samfund. Hvis vi gennemlæser de erklæringer, der er kommet fra topmøderne og fra andre møder, vil vi se, at der er opstået begreber, som vi ikke ret tit diskuterer i vore egne parlamenter — bl. a. et begreb som „Genius of Europe“, som jeg slet ikke vil prøve på at oversætte, livskvalitet eller europæisk identitet — hvor vi må erkende at vi ikke rigtig dybtgående er kommet ind på at forklare hinanden, hvad der egentlig menes dermed.

Så vil jeg også sige i tilslutning til det, nogle har været inde på, når man taler om det økonomiske samarbejde som det centrale: ja, det er det, men det er ikke muligt at skille ud samarbejde på andre områder, simpelt hen fordi et samarbejde på det økonomiske område, et samarbejde på det regionalpolitiske område, simpelt hen vil fremtvinge konsekvenser på andre områder, og derved bliver det nødvendigt for os at se på disse ting. Samarbejder vi på det regionalpolitiske område, har det dybe virkninger på miljøpolitikken, og dermed er vi inde på kulturpolitikken. Det betyder ikke, at man behøver at lægge disse områder inden for den europæiske union; der er andre samarbejdsformer, der kan opbygges.

Alle disse ting er det, vi skal se at få diskuteret.

Så bør vi i meget høj grad interessere os for, hvordan vi sikrer, at der kommer en folkelig debat i gang. For det er jo ikke nok, at nogle få mennesker rejser rundt mellem hovedstæderne og diskuterer disse ting, og at vi engang imellem har en altomfattende debat i folketinget og andre parlamenter. Men spørgsmålet er: hvordan får vi disse debatter lagt ud, så folk føler, det kommer dem ved? Når man har oplevet diskussionen før folkeafstemningen i 1972, så har man et indtryk af, hvor værdifuldt det var, at man her fik en informations- eller kommunikationsform, hvor det ikke bare drejede sig om oplysning, der væltede ud over folk, men hvor der var mulighed for at svare igen og